

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 11CoP/410/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1621200070
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Blanka Podmajerská
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1621200070.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Blanky Podmajerskej a členiek senátu Mgr. Patrície Železníkovej a Mgr. Aleny Čakváriovej, v konaní starostlivosti súdu o maloleté deti C.: Z., nar. XX.XX.XXXX a K., nar. XX.XX.XXXX, zastúpené kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Malacky, so sídlom Záhorácka 2942/60A, Malacky, obe bytom ako matka, deti rodičov: matka - W. C., nar. XX.XX.XXXX, H. XXXX/XX, G., zastúpená: URBAN STEINECKER GAŠPEREC BOŠANSKÝ, s.r.o., advokátska kancelária, so sídlom Havlíčkova 16, Bratislava, IČO: 47 244 895 a otec - D. C., nar. XX.XX.XXXX, trvalý pobyt H. XXXX/XX, G., zastúpený: WISE3 s. r. o., advokátska kancelária, so sídlom Kalinčiakova 33A, Bratislava, IČO: 36 868 604, o návrhu matky na schválenie právnych úkonov za maloleté deti, na odvolanie matky proti rozsudku Okresného súdu Malacky, zo dňa 07.07.2021, č.k. 9P/2/2021-154, jednomyselne takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie sa potvrdzuje.

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

V napadnutom rozsudku súd prvej inštancie zamietol návrh matky maloletých detí na schválenie právnych úkonov, ktoré vykonala za maloleté deti, a to Dohôd o plnej moci zo dňa 08.10.2020, uzatvorených matkou v mene maloletých detí so spoločnosťou URBAN STEINECKER GAŠPEREC BOŠANSKÝ, s.r.o. advokátska kancelária, Zmluvy o poskytovaní právnych služieb zo dňa 24.10.2020, uzatvorenú matkou v mene maloletých detí so spoločnosťou URBAN STEINECKER GAŠPEREC BOŠANSKÝ, s.r.o. advokátska kancelária a žaloby o náhradu škody a nemajetkovej ujmy v peniazoch a žalobu o náhradu za bolesť a o náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia podanú matkou v mene maloletých detí ako žalobcov v konaní proti otcovi ako žalovanému, vedenému na Okresnom súde Malacky pod sp.zn. 6C/2/2021. Vo výroku rozhodnutia podľa § 52 zákona č. 161/2015 Z.z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej „C.m.p.“) nepriznal žiadnemu z účastníkov nárok na náhradu trov konania. 2. Rozhodnutie právne odôvodnil §9, § 28, § 30, § 39 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej „Občiansky zákonník“), § 31 ods.1,2, § 35 zákona č. 36/2005 Z.z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej „Zákon o rodine“), § 111 písm. i/, § 119 C.m.p. a vecne tým, že ako prvoradou otázkou sa musel v zmysle § 31 ods.2 Zákona o rodine (majúcemu prednosť pred všeobecnou úpravou v § 30 Občianskeho zákonníka) vypoariadať s tým, či matka maloletých detí mohla s poukazom na uvedené ustanovenie pri právnych úkonoch, ktoré žiadala schváliť maloleté deti zastupovať, t.j. či v danom prípade ako jeden zo zákonných zástupcov maloletých detí nekonala pri vykonaní predmetných úkonov v nožnej kolízii záujmov so záujmami maloletých detí. Zákon o rodine obsahuje osobitnú úpravu kolízie záujmov rodičov s maloletými deťmi, ktorá má prednosť pred všeobecnou úpravou v ust. § 30 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie v

súvislosti s poukazom na závery uznesenia Najvyššieho súdu ČSR z 24. 11.1981, sp.zn. Cpj 267/1980, R 4/1982 dospel k záveru, že v prípade ak maloleté dieťa žaluje niektorého z rodičov, nemôže byť pri podaní žaloby na súd zastúpené druhým z rodičov, keďže možnosť kolízie záujmov nemožno za takejto situácie vylúčiť. Zdôraznil, že v posudzovanom prípade je kolízia záujmov otca s maloletými deťmi jednoznačná (táto vyplýva z procesného postavenia otca a maloletých detí v konaní sp.zn. 6C/2/2021) a už len z tohto dôvodu (kolízie záujmov maloletých detí a otca), matka deti nemôže v predmetnom konaní zastupovať a zároveň ani splnomocniť inú osobu - advokáta, aby maloleté deti v konaní zastupoval a podal za maloleté deti žalobu (opierajúc sa o závery uznesenia Ústavného súdu SR zo dňa 12.09.2019, sp. zn. II. ÚS 249/2019, rozsudku NS ČR sp. zn. 21 Cdo 890/2003 zo dňa 09.10.2003). Mal za to, že vzhľadom na existenciu novej kolízie záujmov, matka nemôže ani splnomocniť inú osobu na zastupovanie maloletých detí v takomto konaní, takúto možnosť by mohol mať len kolízny opatrovník súdom ustanovený na podanie žaloby v mene maloletých detí a na ich zastupovanie v spore prebiehajúcom na podklade takejto žaloby (stanovisko občanskoprávného kolegia Nejvyššího soudu ČSR zo dňa 9.10.1986 sp. zn. Cpj 227/88, R 17/1987). Keďže matka pre existujúcu možnosť kolízie záujmov nemohla deti zastupovať, tieto úkony nemohol súd schváliť, a to bez ohľadu na to či by ich inak posúdil ako súladné so záujmom maloletých detí (rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR, zo dňa 09.10.2003 sp.zn. 21Cdo/890/09, podľa ktorého „Rozhodnutím soudu o schválení právního úkonu učiněného za nezletilého (§ 179 o.s.ř.) nelze řešit nebezpečí střetu zájmů mezi rodiči a nezletilými dětmi nebo mezi nezletilými dětmi těchto rodičů. Soud může schválit jen takový právní úkon, který za nezletilého učinil jeho rodič, jehož zájmy nejsou v rozporu se zájmy dítěte“).

3. Na základe uvedeného dospel súd prvej inštancie k záveru, že právne úkony vykonané matkou v mene maloletých detí v rozpore s § 31 ods. 2 Zákona o rodine, a to Dohoda o plnej moci zo dňa 08.10.2020 a Zmluva o poskytovaní právnych služieb zo dňa 24.10.2020 v časti týkajúcej sa maloletých detí, sú absolútne neplatným právnym úkonom, a to pre ich rozpor so zákonom v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, pričom pre neplatnosť samotného plnomocenstva nebola žaloba v mene maloletých detí podaná na súd oprávnenou osobou. Vyslovil názor, že z dôvodu novej kolízie záujmov bolo potrebné najprv pristúpiť k ustanoveniu kolízneho opatrovníka na vykonanie predmetných úkonov a následne mali byť tieto úkony predložené súdu na schválenie, keďže sa nejedná o bežnú vec a vyžaduje sa ich schválenie súdom (poukazujúc pri tejto úvahe na právny záver rozhodnutí NS ČR sp.zn. 28Cdo/2170/2013, sp.zn. 21Cdo/856/2011 a sp.zn. 33Cdo2289/2011). V odôvodnení rozhodnutia ďalej uviedol, že sa nestotožňuje s výkladom, kde by sa existujúca možnosť kolízie záujmov zhojila tým, že by bol kolízny opatrovník ustanovený až po podaní žaloby na súd v už prebiehajúcom civilnom sporovom konaní poukazujúc na to, že úkon podania žaloby na súd nemožno oddeliť od samotného zastupovania v konaní, a teda ak matka nemôže pre možnú kolíziu záujmov zastupovať maloleté deti v súdnom konaní, nemôže podať za maloleté deti ani žalobu ani niekoho iného v mene maloletých na tento úkon a zastupovanie v konaní splnomocniť. Zároveň nemožno túto situáciu prirovnávať napr. ku konaniu o úpravu výkonu rodičovských práv a povinností, kde návrh podá jeden z rodičov a v konaní je následne deťom, ktoré sú taktiež účastníkom konania, ustanovený na ich zastupovanie v konaní kolízny opatrovník (podstatný rozdiel je v tom, že návrh podáva priamo rodič, ktorý je navrhovateľom a nie maloleté deti, ako je tomu v posudzovanom prípade). K argumentácii matky, že nevyhovením jej návrhu súd zasiahol do práva maloletých detí na súdnu ochranu a odoprel im prístup k súdu, resp. že sa dopustil akejkoľvek diskriminácie maloletých detí, súd prvej inštancie nepoprel možnosť maloletých detí žalovať akúkoľvek osobu (vrátane svojich rodičov) súčasne konštatujúc, že postup zvolený matkou maloletých detí, nebol súladný so znením § 31 ods. 2 Zákona o rodine. Nie je totiž pravdou, že rodičia ako zákonní zástupcovia môžu bez akýchkoľvek obmedzení za svoje maloleté deti konať a limity v tomto smere celkom jednoznačne stanovuje práve ust. § 31 ods. 2 Zákona o rodine. V odôvodnení rozhodnutia napokon uviedol, že dané konanie nemožno spájať s konaním podľa ust. § 35 Zákona o rodine o nesúlade rodičov, pretože rozhodovať o nesúlade rodičov v podstatnej veci maloletých detí je namieste v prípade, ak rodičia môžu maloleté deti vo veci zastupovať. Preto ak sú rodičia z rozhodovania o určitých podstatných veciach maloletých detí pre možnosť kolízie záujmov vylúčení, neprichádza do úvahy aplikácia ust. § 35 Zákona o rodine.

4. Proti rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie matka maloletých detí navrhujúc, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa § 389 ods.1 písm. a/, b/, c/ C.s.p. zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Matka poukázala na to, že súd prvej inštancie sa neprimeraným spôsobom v danej veci zastával otca, ktorý je odlúčený od maloletých detí práve z dôvodu protiprávneho konania ako voči matke, tak aj deťom. V tejto veci došlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu, nakoľko súd neposudzoval najlepší záujem maloletých detí a žiadnym spôsobom sa nevyjadril k údajnému potenciólnemu konfliktu medzi matkou a maloletými deťmi. Úkony vykonané matkou ako zákonnou

zástupkyňou v mene maloletých detí (dohody o plnej moci z 08.10.2020, zmluvy o poskytovaní právnych služieb z 24.10.2020 a žaloba na súd) nie sú v potencionálnom konflikte záujmov medzi matkou a maloletými deťmi (vystupujúcimi na strane žalobcov) proti otcovi ako žalovanému, pričom maloleté deti sú pri podaní žaloby zastúpené kvalifikovaným právnym zástupcom a nie matkou maloletých detí. Podľa názoru matky nie je v posudzovanej veci možné ani analogické použitie rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR z 24.11.1981, sp.zn. Cpj 267/1980. Matka konštatovala, že si nevie predstaviť situáciu, kedy by bolo potrebné maloletým deťom ustanoviť kolízneho opatrovníka, ktorý by mal dostatočný záujem na tom, aby chránil práva a oprávnené záujmy maloletých detí tak ako to robí samotná matka, a to vyhľadáním a zastúpením kvalitnou právnou kanceláriou. Poukazujúc na vyjadrenia kolízneho opatrovníka v konaní mala za zrejmé, že tento nesleduje najlepší záujem maloletých detí. Matka sa nestotožnila so záverom súdu, že v prípade právnych úkonov, ktoré podaným návrhom žiada schváliť, sa jedná o absolútne neplatné právne úkony, pričom práve ich neschválením dochádza k vydaniu rozhodnutia v rozpore so zákonom a v rozpore s dobrými mravmi. Aj samotný súd v bode 23 s poukazom na citované rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR sp.zn. 28Cdo/2170/2013, sp.zn. 21Cdo/856/2011 a sp.zn. 33Cdo2289/2011 konštatuje, že je potreba schválenia podanej žaloby na súd rodičmi za maloleté deti súdom. Podľa názoru matky, všetky úkony vykonané v mene maloletých detí sú podľa práva platné, avšak na ich právnú perfektnosť je potrebné ich dodatočné schválenie súdom, kedy konajúci súd musí posudzovať schvaľovanie navrhnutých úkonov len pokiaľ ide o ich pozitívny alebo negatívny dopad na deti, pričom takéto skutočnosti v rozhodnutí neuviedol. Napádaný rozsudok a argumenty v ňom uvedené v dôsledku ich rozporu mala za nepostačujúce k tomu, aby mohlo byť považované za koncepčne správne, podľa očakávania všeobecnej spravodlivosti a konečného usporiadania vzťahov toto nedáva logickú odpoveď na to, prečo prvostupňový súd rozhodol tak ako rozhodol a jedná sa v konečnom dôsledku o svojvoľné a arbitrárne rozhodnutia, ktoré sa odkláňa od bežnej rozhodovacej praxe. Podľa názoru matky prvostupňový súd úplne opomenul podstatu, sledovaný cieľ a účel podaného návrhu a jeho špecifiká, keď dospel k nekoncepčnému a nelogickému rozhodnutiu.

5. Otec sa k odvolaniu matky písomne nevyjadril.

6. Kolízny opatrovník v písomnom vyjadrení sa k odvolaniu matky navrhol rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne právne správne potvrdiť.

7. Odvolací súd preskúmal vec, v ktorej nie je viazaný rozsahom odvolania a odvolacími dôvodmi podľa § 65, § 66 C.m.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 2 ods.1 C.m.p., 378 ods. 1, § 385 ods. 1 a § 219 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej „C.s.p.“) s verejným vyhlásením rozhodnutia podľa § 219 ods. 3 C.s.p. a dospel k nasledujúcim záverom.

8. Konštatuje, že v postupe súdu prvej inštancie nezistil žiadne vady týkajúce sa procesných podmienok, na ktoré je z úradnej povinnosti povinný prihliadať (§ 2 ods.1 C.m.p., § 380 ods. 2 C.s.p.).

9. Podľa § 2 ods.1 C.m.p. na konania podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

10. Podľa § 220 ods. 2 C.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

11. Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako aj právnej otázky rozhodnutia; avšak len tej, ktorá je pre rozhodnutie vo veci rozhodujúca, nevyhnutná. Z hľadiska zákonnej požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na zachovanie práva strany sporu (účastníka konania) na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na každý argument nie je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu (účastníkmi konania), ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných stranami (účastníkmi konania), čo sa nepochybne v prejednávanej veci stalo (porovnaj napr. m.m. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.9.2012 vo veci Vojtěchová proti Slovenskej republike /sťažnosť č. 59102/08/, nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.9.2011, č.k. I. ÚS 361/2010-34, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17.6.2009, sp.zn. 5 M Cdo 8/2008). Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav, a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by

poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces ale nepatrí právo strany sporu (účastníka konania), aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/2004), ani právo na to, aby bola strana sporu (účastník konania) pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/2004).

12. Vychádzajúc z obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, je k námietkam matky o nedostatku riadneho a presvedčivého odôvodnenia (poukazujúc pritom na v odvolaní citované rozhodnutia Najvyššieho súdu SR a Ústavného súdu SR), ktoré je „svojvoľným a arbitrárnym rozhodnutím nerešpektujúcim všeobecný princíp spravodlivosti „možné konštatovať, že odôvodnenie rozhodnutia, vzťahujúce sa ku skutkovému a právnomu posúdeniu prijatého zamietajúceho výroku uvedeným požiadavkám vyhovuje a tieto odvolacie námietky matky sú nedôvodné a nepodložené. Z odôvodnenia rozhodnutia je zrejmé, že súd prvej inštancie pri posudzovaní návrhu matky na schválenie právnych úkonov, ktoré vykonala za maloleté deti (Dohody o plnej moci zo dňa 08.10.2020, uzatvorené matkou v mene maloletých detí so spoločnosťou URBAN STEINECKER GAŠPEREC BOŠANSKÝ, s.r.o. advokátska kancelária, Zmluva o poskytovaní právnych služieb zo dňa 24.10.2020 uzatvorená matkou v mene maloletých detí so spoločnosťou URBAN STEINECKER GAŠPEREC BOŠANSKÝ, s.r.o. advokátska kancelária a žaloba o náhradu škody a nemajetkovej ujmy v peniazoch, o náhradu za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia podaná matkou v mene maloletých detí ako žalobcov proti otcovi ako žalovanému, ktoré konanie je vedené na Okresnom súde Malacky pod sp.zn. 6C/2/2021) v prijatom rozhodnutí jasne a výstižne vysvetlil, ako posúdil skutkové tvrdenia a právne argumenty účastníkov konania majúce podstatný význam pre rozhodnutie a dostatočne objasnil skutkový a právny základ prijatého rozhodnutia. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že súd prvej inštancie sa ako prvoradou otázkou, majúcou podstatný význam pre rozhodnutie zaoberal tým, či matka mohla pri právnych úkonoch, ktoré žiadala schváliť, s poukazom na osobitnú úpravu zakotvenú v ust. § 31 ods.2 Zákona o rodine (majúcu prednosť pred všeobecnou úpravou § 30 Občianskeho zákonníka) zastupovať maloleté deti, po prijatej úvahe o nemožnosti zastupovania maloletých detí matkou pre existujúcu možnosť kolízie záujmov posúdil Dohody o plnej moci zo dňa 08.10.2020 a Zmluvu o poskytovaní právnej pomoci zo dňa 24.10.2020 v časti týkajúcej sa maloletých detí za absolútne neplatné právne úkony, vykonané matkou v rozpore s § 31 ods.2 Zákona o rodine (§ 39 Občianskeho zákonníka) a následné podanie žaloby o náhradu škody a nemajetkovej ujmy v peniazoch a o náhradu za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia matkou aj v mene maloletých detí za žalobu, ktorá nebola podaná oprávnenou osobou. V rozhodnutí sa súd prvej inštancie ďalej vyporiadal aj s ostatnou argumentáciou matky týkajúcou sa výkladu o zhojení existujúcej možnosti kolízie záujmov ustanovením kolízneho opatrovníka až po podaní žaloby na súd, o zasiahnutí do práva maloletých detí na súdnu ochranu a prístup k súdu, resp. o diskriminácii maloletých detí a napokon vysvetlil dôvody vedúce ho k úvahe, že dané konanie nie je možné spájať s konaním podľa § 35 Zákona o rodine o nesúlade rodičov v podstatnej veci.

13. V nadväznosti na uvedené odvolací súd konštatuje, že sa v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s dôvodmi uvedenými v rozsudku prvoinštančného súdu, v ktorom súd prvej inštancie vo vzťahu k návrhu matky dostatočne zodpovedal na v konaní nastolené skutkové a právne otázky majúce pri rozhodovaní podstatný význam, pričom sa v rozhodnutí vyporiadal i s podstatnými vyjadreniami oboch rodičov prezentovanými v konaní pred súdom prvej inštancie; na základe uvedeného nepovažuje za potrebné dôvody už vyslovené v napadnutom rozhodnutí opakovať (§ 387 ods.2 C.s.p.) a len v záujme vyporiadania sa s odvolacími dôvodmi uvádza nasledovné.

14. Poukazujúc na posudzovaný predmet konania ako prvoradé zdôrazňuje, že do nadobudnutia plnej spôsobilosti má maloleté dieťa spôsobilosť len na právne úkony, ktoré sú primerané jeho veku a rozumovej a vôľovej vyspelosti; uvedené znamená, že platne urobiť právny úkon môže maloletý sám, pretože je primeraný jeho veku a rozumovej a vôľovej vyspelosti alebo výlučne zákonný zástupca za maloletého (t.j. rodičia, resp. jeden z nich v prípade podľa § 28 ods.3 Zákona o rodine, v osobitných prípadoch poručník alebo hmotnoprávny opatrovník). V právnych vzťahoch medzi rodičmi a ich maloletými deťmi sa vychádza z osobitnej (špeciálnej) úpravy pre prípad kolízie záujmov, vychádzajúcej zo zvýšenej miery ochrany, ktorá poskytuje maloletému dieťaťu právo ako zastúpenému (§ 31 ods.2 Zákona o rodine), pri ktorej stačí len potencionálna možnosť, že by mohlo dôjsť k rozporu záujmov medzi rodičmi a maloletým dieťaťom, alebo medzi maloletými deťmi zastúpenými tým istým rodičom navzájom. Z možnosti zastupovať maloleté dieťa sú teda spravidla vylúčení obaja rodičia bez ohľadu na to, či môže dôjsť k stretu len medzi záujmami maloletých detí navzájom, či medzi ich záujmami a záujmami oboch rodičov, prípadne len jedného z nich. Ak nastane prípad, že pre existenciu dôvodov podľa § 31 ods.2 Zákona o rodine nemôže žiadny z rodičov ako zákonný zástupca zastúpiť svoje maloleté dieťa, súd mu ustanoví opatrovníka, ktorého ustanovuje na konkrétne konanie, resp.

na vykonanie konkrétneho úkonu a ktorého funkcia skončením konkrétneho konania, resp. vykonaním konkrétneho úkonu bez osobitného rozhodnutia zanikne.

15. V prejednávanej veci súd prvej inštancie pri rozhodovaní správne zohľadňoval jednoznačne existujúcu kolíziu záujmov otca a maloletých detí, vyplývajúcu zo samotného procesného postavenia otca a maloletých detí v konaní vedenom na Okresnom súde Malacky pod sp.zn. 6C/2/2021, začatom na základe žaloby podanej proti otcovi (žalovanému) matkou maloletých detí a maloletými deťmi v zastúpení svojej matky, ktorá ako zákonná zástupkyňa maloletých detí v ich mene uzavrela so spoločnosťou URBAN STEINECKER GAŠPEREC BOŠANSKÝ, s.r.o. advokátska kancelária Dohody o plnej moci zo dňa 08.10.2020 a Zmluvu o poskytovaní právnych služieb zo dňa 24.10.2020. Za danej skutkovej situácie sa odvolací súd so súdom prvej inštancie zhoduje v tom, že matka maloletých detí nemôže maloleté deti v konaní vedenom na Okresnom súde Malacky, pod sp.zn. 6C/2/2021, ako zákonný zástupca zastupovať a ani splnomocniť ďalšiu osobu (v tomto prípade advokátsku kanceláriu), aby maloleté deti v tomto konaní zastupovala a podala za maloleté deti proti otcovi žalobu. Vychádzajúc z procesného postavenia strán v konaní vedenom na Okresnom súde Malacky, pod sp.zn. 6C/2/2021 (v ktorom majú maloleté deti a matka postavenie žalobcov, otec, ktorý je rovnocenným zákonným zástupcom maloletých detí, postavenie žalovaného) a predmetu tohto konania, aj odvolací súd dospel k záveru, že v uvedenom konaní nemôže pre existenciu dôvodov podľa § 31 ods.2 Zákona o rodine zastupovať maloleté deti ani jeden z rodičov. Pokiaľ matka, ako zákonný zástupca maloletých detí za tejto situácie uzavrela Dohody o plnej moci zo dňa 08.10.2020 a Zmluvu o poskytovaní právnej pomoci zo dňa 24.10.2020, tieto sú v časti týkajúcej sa maloletých detí absolútne neplatným právnym úkonom v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Dôsledkom absolútnej neplatnosti Dohôd o plnej moci zo dňa 08.10.2020 a Zmluvy o poskytovaní právnej pomoci zo dňa 24.10.2020 v časti týkajúcej sa maloletých detí je následná úvaha, že žaloba maloletých detí proti otcovi nebola na súd podaná oprávnenou osobou. Pokiaľ za tohto skutkového stavu a jeho právneho posúdenia súd prvej inštancie bez ďalšieho posudzovania, či sú právne úkony, ktorých schválenie bolo navrhnuté, v záujme maloletých detí, návrh na schválenie právnych úkonov za maloletých bez ďalšieho zamietol, jeho rozhodnutie je vecne a právne správne.

16. V nadväznosti na uvedené odvolací súd ako nedôvodnú a bezzákladovú posúdil odvolaciu argumentáciu matky o porušení práva maloletých detí na prístup súdu a k ich diskriminácii, o čistom formalistickom posúdení nároku uplatneného v konaní, keď postup súdu prvej inštancie a jeho rozhodnutie nedáva žiaden podklad pre prijatie takéhoto záveru.

17. Pokiaľ matka v podanom odvolaní poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 5CoP/44/2019 zo dňa 16.10.2019 a rozsudok Okresného súdu Revúca sp.zn. 5P/76/2015, treba uviesť, že obe tieto rozhodnutia nespádajú pod pojem ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít (pod ktorú spadajú a/ rozhodnutia publikované v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávanej Najvyšším súdom ČSFR, Najvyšším súdom ČR a Najvyšším súdom SR v dobe do 31.12.1992, ako aj rozhodnutia uverejnené v Zborníkoch stanovísk, správ o rozhodovaní súdov a súdnych rozhodnutí Najvyšších súdov ČSSR, ČSR a SSR vydaných SEVT Praha v rokoch 1974 (č. I, 1965 - 1967), 1980 (č. II, 1964 - 1969) a 1986 (č. IV, 1970 - 1983) pokiaľ sú stále použiteľné, b/ rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierke stanovísk a rozhodnutí najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, vydávanej Najvyšším súdom Slovenskej republiky od 1.1.1993 s pôvodným názvom Zbierka rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky, pokiaľ neboli v neskoršom období judikatórne prekonané, c/ rozhodnutia najvyššieho súdu, v ktorých bol opakovane potvrdený určitý právny názor, alebo výnimočne aj jednotlivé rozhodnutie, pokiaľ neskôr vydané rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v tomto rozhodnutí nespochybnili, d/ rozhodovaciu prax ďalších najvyšších súdnych autorít (Ústavného súdu Slovenskej republiky, Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora Európskej únie), v ktorých bol opakovane potvrdený určitý právny názor), iba v ktorom prípade by mal súd povinnosť riadne vysvetliť svoj odklon od takéhoto rozhodnutia.

18. V nadväznosti na uvedené odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 2 C.s.p. ako vecne a právne správne potvrdil.

19. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 52, § 58 C.m.p. v spojení s § 396 ods. 1 C.s.p..

20. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0 (§ 2 ods.1 C.m.p., § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).